

ΓΕΩΡΓΙΑ ΔΕΜΙΡΗ

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ
αρραβωνιαστικά
μυθιστόρημα

Ε Π Ο Η Ν Ι Κ Η Π Ο Λ Ι Τ Ι Κ Η Α ρ χ Η

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Επάγγελμα αρραβωνιαστικά**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γεωργία Δεμίρη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελευθέρος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Γεωργία Δεμίρη, 2012
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2012, 2.500 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-899-2

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΓΕΩΡΓΙΑ ΔΕΜΙΡΗ

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ
αρραβωνιαστικιά
μυθιστόρημα

*Στις αδελφές μου,
Πόλα και Ματίνα, με πολλή αγάπη*

Η ζωή είναι ωραία. Ωστόσο υπάρχουν κάποιες μέρες τόσο χάλια που εύχεσαι να μην είχες σηκωθεί το πρωί, να είχες προφασιστεί ασθένεια και να είχες μείνει στην ασφάλεια και τη ζεστασιά του κρεβατιού σου ώσπου να βελτιωθούν τα πράγματα. Μια τέτοια κακή μέρα ζω σήμερα κι εγώ, αφού από την ώρα που ξύπνησα μου τυχαίνουν όλο αναποδιές, η μια πίσω από την άλλη.

Αναποδιά νούμερο ένα: Με πήρε ο ύπνος, κάτι που δε μου συμβαίνει σχεδόν ποτέ, αφού το ρολόι του οργανισμού μου είναι πάντα καλοκουρδισμένο και σε άψογη λειτουργία. Σήμερα, όμως, με πρόδωσε και ξύπνησα ένα ολόκληρο μισάωρο μετά την ώρα που χτύπησε το ξυπνητήρι. Αυτό με άγχωσε απίστευτα και άρχισα να τρέχω σαν την τρελή για να προλάβω να είμαι εγκαίρως στη δουλειά, γιατί εγώ δεν αργώ ποτέ, είμαι υπόδειγμα υπαλλήλου. Επειδή δεν είχα χρόνο, αναγκάστηκα να χαλάσω το πρόγραμμά μου και να παραλείψω την πρωινή μου γυμναστική, κάτι που με αποδιοργάνωσε τελείως. Με την ψυχή στο στόμα έκανα ένα γρήγορο ντους, ντύθηκα και έφυγα από το σπίτι, αφού πρώτα ξύπνησα τον Νίκο, που και αυτός σήμερα το πρωί δεν είχε σηκωμό.

Αναποδιά νούμερο δυο: Στην είσοδο της πολυκατοικίας με σταμάτησε η κουτσομπόλα διαχειρίστρια φοβερά ορεξάτη για πάρα και είδα κι έπαθα να την ξεφορτωθώ. Τελικά αναγκάστηκα να γίνω αγενής μαζί της αλλά, αν δεν το έκανα, θα ήμουν ακόμη εκεί και θα συζητούσαμε για το ζευγάρι του έκτου που

έχει να πληρώσει τα κοινόχρηστα εδώ και έξι μήνες και που, ενώ είναι κοινό μυστικό ότι η εταιρεία τους έχει κηρύξει πτώχευση, εκείνοι εξακολουθούν να το παίζουν φραγκάτοι.

Αναποδιά νούμερο τρία: Έξω από το σταθμό του μετρό στην Αγία Παρασκευή, ένας ρακένδυτος νεαρός που έκανε μπαμ ότι είναι πρεζόνι με στρίμωξε για να μου ζητήσει λίγα ψιλιά, δήθεν για να πάρει κάτι να φάει. Δε δίνω ποτέ ελεημοσύνη για λόγους αρχής αλλά κάτι στο θλιμμένο βλέμμα του με άγγιξε και ψάρεψα μερικά ευρώ από το πορτοφόλι μου. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να καθυστερήσω δυο ολόκληρα λεπτά, αλλά και πάλι θα προλάβαινα το συρμό των οκτώ αν δε μου συνέβαινε η αναποδιά νούμερο τέσσερα, δηλαδή να με σταματήσουν οι ελεγκτές την ώρα ακριβώς που θα έπρεπε να μπαίνω στο βαγόνι.

Δεν ξέρω αν η κακή μου διάθεση οφείλεται στο ότι είμαι αγουροξυπνημένη και μουρτζούφλα αλλά κάτι τέτοιες μέρες σαν τη σημερινή έχω την αίσθηση ότι όλος ο κόσμος έχει συνωμοτήσει για να μου σπάσει τα νεύρα. Παράδειγμα αυτό που μου συμβαίνει αυτή τη στιγμή. Κάθομαι στη θέση μου ήσυχα και ωραία και προσπαθώ να ιεραρχήσω τις προτεραιότητές μου στη δουλειά, αλλά οι δυο ηλικιωμένοι που στέκονται ακριβώς δίπλα μου συζητούν τόσο μεγαλόφωνα για την «κατάσταση» που δεν μπορώ να ακούσω ούτε τις σκέψεις μου. Είναι και οι δυο φαλακροί και, παρόλο που είναι ντυμένοι συντηρητικά όπως αρμόζει στην ηλικία τους, φοράνε πολύ μοντέρνα γυαλιά ηλίου με χρωματιστούς σκελετούς και τζάμια καθρέφτες, λες και είναι υπέργηροι ρείβερ ή τα δανείστηκαν από τους εγγονούς τους. Υποθέτω ότι μάλλον θα τα αγόρασαν σε τιμή ευκαιρίας από κανένα μαύρο πλανόδιο πωλητή. Αυτό ή είναι τελείως ξεμωραμένοι. «Η κατάσταση είναι χάλια, φίλε μου. Αν μας μειώσουν κι άλλο τις συντάξεις, δε θα έχουμε ψωμί να φάμε», λέει αυτός με τα φούξια γυαλιά, για να συμπληρώσει αμέσως ο άλλος με τα κίτρινα γυαλιά: «Ας όφονται αυτοί οι απατεώνες που μας κυβερνούν. Αυτοί

φταίνε για όλα. Οι άχρηστοι! Μωρέ, ας με έκαναν εμένα πρωθυπουργό για μία βδομάδα, να δεις πώς θα έφτιαχναν τα πράγματα. Αλλά πού; Αφήνουν αυτοί τις καρέκλες τους;» «Α, τα κοπρόσκυλα! Άσε, μην το ψάχνεις. Ζούμε στη χειρότερη εποχή», καταλήγει ο πρώτος με πένθιμο ύφος και ευτυχώς πέφτουν και οι δυο σε σκέψεις και σταματούν να μιλούν για λίγο. Στη χειρότερη εποχή, επαναλαμβάνω από μέσα μου. Δεν έχουν άδικο οι παππούδες: η οικονομική κατάσταση της χώρας είναι χάλια με όλα όσα συνεπάγεται αυτό, αλλά σε προσωπικό επίπεδο εγώ είμαι ευχαριστημένη γιατί η ζωή μου έχει πάρει επιτέλους τη σωστή κατεύθυνση. Έχω μια καλή δουλειά με προοπτικές και συζώ με ένα γοητευτικό και επιτυχημένο άντρα που με αγαπά και τον αγαπώ. Αν όλα πάνε όπως τα υπολογίζω, θα πάρω αύξηση τους επόμενους μήνες και θα παντρευτώ μέσα στο καλοκαίρι.

«Του Κύκλου τα γυρίσματα, που ανεβοκατεβαίνουν, και του Τροχού, που ώρες ψηλά κι ώρες στα βάθη πηαίνουν, και του Καιρού τα πράματα, που αναπαημό δεν έχουν, μα στο Καλό κ' εις το Κακό περιπατούν και τρέχουν...» Στη διαφημιστική αφίσα απέναντί μου διαβάζω την εισαγωγή του *Ερωτόκριτου* και οι γνώριμοι στίχοι κάνουν την καρδιά μου να πεταρίσει. Το Εθνικό Θέατρο παρουσιάζει μια παράσταση βασισμένη στο κλασικό αριστούργημα του Βιτσέντζου Κορνάρου και το μετρό είναι γεμάτο με φωτογραφίες από το έργο με στίχους του ποιητή. Όταν ήμουν μικρή, η γιαγιά μου, αντί για παραμύθι, συνήθιζε να μου απαγγέλλει αποσπάσματα από το συγκεκριμένο ποίημα για να με νανουρίσει. «Κάποια μέρα, όταν θα μεγαλώσεις, θα βρεις και εσύ τον Ερωτόκριτό σου, Αρετούσα μου, και θα ζήσεις ευτυχισμένη», μου έλεγε πριν με πάρει ο ύπνος, και τότε την πίστευα, γιατί ήμουν ένα ευκολόπιστο παιδί. Μεγαλώνοντας, βέβαια, κατάλαβα ότι οι αθάνατοι έρωτες υπάρχουν μόνο στη φαντασία των λογοτεχνών.

Ο συρμός σταματά στην Εθνική Άμυνα και το βαγόνι σχεδόν

αδειάζει για να ξαναγεμίσει αμέσως μετά ακόμη πιο ασφυκτικά από νέους επιβάτες. Η ώρα είναι οκτώ και σαράντα και εγώ ήδη απολαμβάνω τον δεύτερο καφέ της ημέρας από το κομψό θερμοσό που κουβαλώ πάντα μαζί μου. Πίνω μεγάλες γουλίες για να πάρω όσο πιο γρήγορα γίνεται την απαραίτητη δόση καφεΐνης που χρειάζομαι και να μου φτιάξει κάπως η διάθεσή μου, που προς το παρόν είναι άσ' τα να πάνε. Ανοίγω το λάπτοπ και προσπαθώ να διαβάσω μια αναφορά που ετοιμάζω αλλά είναι αδύνατο να συγκεντρωθώ. Ο άντρας που έχει καθίσει τώρα δίπλα μου είναι και αυτός στο κόλπο, για να μου κάνει τη ζωή δύσκολη και να μου σπάσει τα νεύρα. Είναι γύρω στα σαράντα, αξύριστος, με τσαλακωμένα ρούχα και βρομοκοπά τσιγαρίλα, σαν να έχει καπνίσει τρία πακέτα από την ώρα που ξύπνησε. Για να μην υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία ότι είναι φανατικός καπνιστής, κρατάει στο χέρι του ένα σβηστό τσιγάρο και έχει άλλο ένα περασμένο πίσω από το αυτί του. Η έντονη μυρωδιά του καπνού μου φέρνει αναγούλα γιατί τις τελευταίες μέρες η όσφρησή μου είναι εξαιρετικά ευαίσθητη. Ο καπνιστής ανοίγει την αθλητική εφημερίδα *Ο Γαύρος* και αφοσιώνεται στην ανάγνωση μουγκρίζοντας πού και πού όλο δυσαρέσκεια. Μάλλον τα νέα για την ομάδα δεν είναι καλά. «ΘΑ ΤΣΑΚΙΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΠΡΑΣΙΝΕΣ ΟΧΙΕΣ» διαβάζω αφηρημένη τον πηχυαίο τίτλο της πρώτης σελίδας όταν τον βλέπω με φρίκη να χώνει το δάχτυλό του στη μύτη του και να αρχίζει τις ανασκαφές. Δευτερόλεπτα μετά και χωρίς να έχει πάρει χαμπάρι ότι εγώ ζω ένα δράμα, βγάζει στο φως τα ευρήματά του, τα κοιτάει με επιστημονικό ενδιαφέρον για λίγο και μετά τινάζει τα δάχτυλά του προς το πάτωμα για να τα ξεφορτωθεί. Αν συνεχίσει να κάνει αυτό το σιχαμερό πράγμα, θα κάνω εμετό. Βάζω στο βλέμμα μου όλη την αποστροφή που νιώθω και τον κοιτάζω επίμονα, στέλνοντάς του τηλεπαθητικά το μήνυμα «σταμάτα αμέσως αυτό που κάνεις, βρε γουρούνη». Με τα πολλά με παίρνει είδηση, βγάζει το δάχτυλο από τη μύτη του και

κάνει ότι ξύνει το πιγούνι του κοιτάζοντάς με ένοχα. Γυρνά από την άλλη και δεν ξανακοιτάζω προς το μέρος του παρά μόνο όταν πια σηκώνεται και πηγαίνει προς την έξοδο ξύνοντας τα οπίσθιά του. Αναστενάζω ανακουφισμένη γιατί, αν έμενε λίγο παραπάνω, θα τον έβριζα. Κάτι τέτοιοι τύποι, που δε σέβονται τους γύρω τους, μου θυμίζουν γιατί με εκνευρίζει τόσο πολύ το μετρό ακόμη και όταν είμαι στις καλές μου. Για την ακρίβεια, δε με εκνευρίζει απλώς, το σιχαίνομαι. Σιχαίνομαι την πολυκοσμία, το στρίμωγμα και την τόσο στενή επαφή με όλο αυτό τον κόσμο αλλά, αν έπαιρνα το αυτοκίνητό μου, θα έκανα δυο ώρες για να φτάσω από την Αγία Παρασκευή στο Σύνταγμα και θα εκνευριζόμουν χειρότερα. Αλλά δεν είναι μόνο το μετρό που μου τη δίνει. Υπάρχει ένας μακροσκελής κατάλογος με πράγματα που με εκνευρίζουν, και ίσως να έχει δίκιο ο Νίκος που με αποκαλεί νευρόσπαστο και τζώρα, αλλά δεν μπορώ να το ελέγξω, έχω και εγώ τις ιδιοτροπίες μου.

Το πρωτοσέλιδο της εφημερίδας που διαβάζει ο κύριος που κάθεται απέναντί μου μου θυμίζει με ωμό τρόπο γιατί είναι τα χειρότερα χρόνια: «Η ΕΛΛΑΔΑ ΒΟΥΛΙΑΖΕΙ. ΤΟ ΠΟΣΟΣΤΟ ΤΩΝ ΑΝΕΡΓΩΝ ΑΥΞΑΝΕΤΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ» κραυγάζει το Έθνος και το στομάχι μου σφίγγεται. Ίσως έχει έρθει η ώρα να πάρω το πρώτο αντιόξινο της ημέρας, αλλά θα προσπαθήσω να το καθυστερήσω γιατί τελευταία το 'χω παρακάνει. Καθημερινά καταπίνω τόνους χάπια για να καταπραΰνω το στομάχι μου, που ταλαιπωρείται πολύ από το στρες που βιώνω. Πίνω άλλη μια γουλιά καφέ, αποστρέφω το βλέμμα μου από την εφημερίδα και δοξάζω τον Θεό που εγώ τουλάχιστον δεν κινδυνεύω να μείνω άνεργη. Τα τελευταία τρία χρόνια εργάζομαι ως υπεύθυνη δημοσίων σχέσεων στη Majestic, την πολυεθνική αλυσίδα καταστημάτων βιβλίου, ήχου και εικόνας και είμαι αρκετά ευχαριστημένη από τη θέση μου και τις αποδοχές μου. Παρ' όλα αυτά, δεν μπορώ να μείνω εντελώς ανεπηρέαστη από την ανασφάλεια και την κατήφεια που

επικρατεί γύρω μου. Και είναι κρίμα να μου χαλάει τη διάθεση η οικονομική κατάσταση τώρα που τα προσωπικά μου πηγαίνουν τόσο καλά και είμαι επιτέλους εντός χρονοδιαγράμματος.

Το στομάχι μου σφίγγεται ξανά και ανακατεύομαι. Η υποψία, που τις τελευταίες μέρες έχει γίνει πια βεβαιότητα, με γεμίζει ικανοποίηση. Έχω μία εβδομάδα καθυστέρηση και εγώ είμαι πάντα τακτική με την περιόδό μου, δε χάνω ούτε μία μέρα. Επίσης έχουν αρχίσει και τα πρώτα συμπτώματα, όπως προημένο στήθος και πρωινές αδιαθεσίες. Άρα είμαι έγκυος, δεν υπάρχει αμφιβολία. Το μόνο που μένει να κάνω είναι να το επιβεβαιώσω με ένα τεστ του φαρμακείου και μετά να κλείσω ραντεβού με το γυναικολόγο μου. Και κατόπιν να το ανακοινώσω στον Νίκο και να του κάνω πρόταση γάμου. Αν προλάβω να κάνω το τεστ αύριο το πρωί, θα του ζητήσω να με παντρευτεί στο δείπνο που έχουμε κανονίσει για να γιορτάσουμε τον Άγιο Βαλεντίνο. Δεν πιστεύω καθόλου σε αυτή την ανόητη γιορτή αλλά θα είναι πολύ ρομαντικό να λέμε κάποτε στα παιδιά μας ότι αποφασίσαμε να παντρευτούμε τη συγκεκριμένη μέρα. Φαντάζομαι την έκπληξή του όταν θα του ανακοινώσω το χαριμόσυνο νέο. Στην αρχή θα φρικάρει και θα αρχίσει να αναρωτιέται πώς έγινε αφού εμείς παίρναμε προφυλάξεις, και εγώ θα του εξηγήσω ότι τα αντισυλληπτικά έχουν κάποιο μικρό ποσοστό αποτυχίας και ότι μάλλον πέσαμε στην περίπτωση. Αυτό που θα παραλείψω να του πω είναι ότι έχω σταματήσει το χάπι εδώ και δυο μήνες με την ελπίδα να συλλάβω, αλλά αυτό είναι κάτι που δε χρειάζεται να το ξέρει ο αγαπημένος μου. Κάποιοι θα σπεύσουν να με χαρακτηρίσουν ανήθικη για αυτή την πράξη μου, αλλά εγώ είμαι της άποψης ότι ο σκοπός αγιάζει τα μέσα. Παρόλο που δεν το έχει συνειδητοποιήσει ακόμη, ο Νίκος έχει ανάγκη τη συναισθηματική ασφάλεια που θα του προσφέρει ένας γάμος και η δημιουργία οικογένειας, γι' αυτό είμαι σίγουρη ότι, όταν θα ξεπεράσει το πρώτο σοκ, θα χαρεί πολύ που θα γίνει πατέρας.

Χαμογελώ αμυδρά και ο απέναντί μου, που τώρα έχει χαμηλώσει την εφημερίδα του, με κοιτάζει περιέργα. Αυτές τις μέρες είναι όλοι τόσο μουτρωμένοι που, αν δουν κάποιον χαρούμενο, τον αντιμετωπίζουν με εχθρική καχυποψία, για να μην πω με μίσος. Η κοπελίτσα που κάθεται δίπλα του κοιτάζει με φθόνο τις ακριβές μου μπότες και έπειτα μου ρίχνει μια δολοφονική ματιά. Αν κρίνω από το ντύσιμό της, θα πρέπει να τα βγάξει δύσκολα πέρα και είμαι σίγουρη ότι οι μπότες μου κοστίζουν πολύ περισσότερο από το μηνιαίο εισόδημά της. Αν υποθέσουμε ότι έχει κάποιο εισόδημα και δεν είναι άνεργη. Το ότι θα ερχόταν η στιγμή που θα ένιωθα τύψεις επειδή έχω δουλειά και μπορώ να αγοράζω όμορφα πράγματα δεν το φανταζόμουν ούτε στα χειρότερά μου όνειρα. Η μικρή συνεχίζει να με κοιτάζει από πάνω μέχρι κάτω με ένα πολύ δυσοίωνα ύφος. «Δε φταίω εγώ για την κρίση», θέλω να της φωνάξω αλλά θα με πάρει για τρελή. Υπάρχουν στιγμές που νομίζω ότι όλοι με μισούν. Όχι γιατί είμαι παρanoiκή αλλά επειδή στ' αλήθεια με μισούν. Με εκνευρίζει αυτή η κατάσταση και όλη αυτή η περιορρέουσα δυσθυμία, όμως ειλικρινά δε φταίω εγώ για την κρίση. Εξαφανίζω τελείως το χαμόγελο από το πρόσωπό μου και παίρνω ουδέτερη έκφραση. Στο κάθισμα δίπλα μου παίρνει τώρα θέση ένας σοβαρός εβδομηντάρης με καμπαρντίνα και ρεπούμπλικα. Αυτός σίγουρα δε θα κάνει τίποτα ενοχλητικό και δε θα με εκνευρίσει, σκέφτομαι.

Το κινητό μου χτυπάει για πρώτη φορά σήμερα. Η κλήση είναι από απόρρητο αριθμό. Απαντώ μηχανικά χωρίς να το πολυσκεφτώ. «Η κυρία Αρετή Βασιλογιάννη;» με ρωτάει μια μεταλλική γυναικεία φωνή. Συνειδητοποιώ ότι με έχουν καλέσει από εισπρακτική εταιρεία και μετανιώνω την ώρα και τη στιγμή που το σήκωσα. «Η ίδια», λέω μέσα από τα δόντια μου και την ακούω να μου υπενθυμίζει ότι δεν έχω τακτοποιήσει τις οφειλές μου στην πιστωτική κάρτα τάδε. Έχω πια τόσο πολλές που ούτε που θυμάμαι τα ονόματά τους, και δυστυχώς είναι όλες υπερχρεω-

μένες. Επιπλέον, χρωστάω τις δόσεις των τριών τελευταίων μηνών και οι τράπεζες κοντεύουν να με επικηρύξουν. Έχω συναισθηση ότι το έχω παρακάνει λίγο με τα έξοδα, αλλά στη δουλειά που κάνω πρέπει να έχω άψογη εμφάνιση και ένα συγκεκριμένο τρόπο ζωής και όλα αυτά κοστίζουν. «Θα το τακτοποιήσω το συντομότερο δυνατό», της υπόσχομαι, κλείνω το τηλέφωνο και ελέγχω τα μείλ μου στο κινητό. Έχω ένα από τη Νιόβη, που μου απαντά σε ένα προηγούμενο δικό μου και μου επιβεβαιώνει ότι θα βρεθούμε στο στούντιο της γιόγκα με την Ελεονόρα το απόγευμα, ένα από τη διεύθυνση προσωπικού για μια έκτακτη σύσκεψη όλων των τμημάτων που θα γίνει αύριο το μεσημέρι και ένα από την Πάστα Φλώρα με ένα άρθρο με τίτλο «Η ερωτική ζωή των αρχαίων Ελλήνων. Πώς το έκαναν στην Αθήνα και πώς στη Σπάρτη». Η Πάστα Φλώρα είναι η Φλώρα, η μητέρα μου, η οποία για κακή μου τύχη ανακάλυψε πρόσφατα τις χαρές του Διαδικτύου και της ηλεκτρονικής αλληλογραφίας και μου στέλνει καθημερινά διάφορα άχρηστα μηνύματα με ακόμη πιο άχρηστες πληροφορίες. Η μητέρα μου με εκνευρίζει όσο λίγοι άνθρωποι πάνω στη Γη. Αυτή και ο πατέρας μου, ο Ιδομενέας, είναι ικανοί να με κάνουν έξαλλη σε ένα δευτερόλεπτο χωρίς να καταβάλουν ιδιαίτερη προσπάθεια. Οι γονείς μου είναι μεγάλο πρόβλημα αλλά δε θέλω να το αναλύσω τώρα γιατί θα μου χαλάσει ακόμη περισσότερο η διάθεση.

Στις δυο θέσεις απέναντί μου, που τώρα έχουν αδειάσει, κάθονται δυο νεαρές μαύρες με τα μωρά τους. Είναι και οι δυο πανέμορφες και τα παιδάκια τους τρισαγαρωμένα και ευτυχώς ήσυχα. Αγαπώ τα παιδιά, αρκεί να μην κλαίνε και να μην κάνουν φασαρία.

«Είστε παντρεμένη;» με αιφνιδιάζει ο σοβαρός κύριος δίπλα μου και μου κόβεται το αίμα από τον απότομο τρόπο που διατυπώνει την ερώτηση.

Η πρώτη μου αντίδραση είναι να του πω να κοιτάει τη δου-

λειά του, αλλά είναι τόσο αξιοπρεπής που δε μου πάει η καρδιά να του μιλήσω απότομα. «Όχι», του απαντώ ευγενικά και κάνω να γυρίσω το κεφάλι μου από την άλλη για να σταματήσει η κουβέντα εδώ.

«Παιδιά έχετε;» συνεχίζει εκείνος ακόμη πιο κοφτά από πριν, και τώρα που τον κοιτάζω λίγο πιο προσεκτικά παρατηρώ ότι το μάτι του γυαλίζει.

«Όχι», επαναλαμβάνω υπομονετικά ενώ σκέφτομαι ότι τελικά είναι και αυτός στο κόλπο για να μου χαλάσει τη μέρα, γι' αυτό μου κάνει αυτές τις άσχετες ερωτήσεις.

«Γιατί δεν είστε παντρεμένη; Γιατί δεν έχετε παιδιά; Τι περιμένετε; Είστε ολόκληρη γυναίκα. Κάτι τέτοια κάνετε και κινδυνεύει το έθνος μας από τους αλλόθρησκους αλλοδαπούς. Δείτε γύρω σας, κοιτάξτε απέναντί σας. Αυτές οι γυναίκες γεννοβολούν σαν κουνέλες όσο εσείς κυνηγάτε τις καριέρες σας, γι' αυτό μας έχουν πνίξει οι ξένοι. ΝΤΡΟΠΗ ΣΑΣ!» ξεφωνίζει προς το μέρος μου οργισμένα και μπορώ να πω ότι με έχει τρομοκρατήσει για τα καλά η ένταση και το πάθος του, και όχι μόνο εμένα.

Οι νεαρές μητέρες σηκώνονται και απομακρύνονται βιαστικά, σφίγγοντας τα παιδιά τους στην αγκαλιά τους. Κοιτάζω γύρω μου μπας και βρω συμπαράσταση από τους υπόλοιπους επιβάτες αλλά κανένας δεν κοιτάζει προς το μέρος μας, κάνουν όλοι ότι δε συμβαίνει τίποτα. «Σας παρακαλώ, κύριε...» δοκιμάζω να λογικέψω τον διπλανό μου, αλλά τώρα με καρφώνει τόσο άγρια που μου κόβει τα ύπατα. *Καλύτερα να μην τον ερεθίσω*, σκέφτομαι και στρέφω το βλέμμα μου έξω από το παράθυρο, στη σκοτεινή σήραγγα. Θα κάτσω ήσυχα χωρίς να μιλάω και δε θα με ξαναενοχλήσει. Άλλωστε όπου να 'ναι φτάνω στον προορισμό μου.

«Είστε παντρεμένη;» με ξαναρωτάει ο παράφρων ένα λεπτό μετά σαν να μην έχουμε κάνει ήδη αυτή τη συζήτηση.

Δεν απαντώ, ούτε γυρίζω να τον κοιτάξω.

«Είστε παντρεμένη; Έχετε παιδιά;» επιμένει εκείνος φωνά-

ζοντας μέσα στο αντί μου. «Είσαι παντρεμένη; Έχεις παιδιά; Λέγε, μωρή! Είσαι παντρεμένη; Έχεις παιδιά;»

Μωρή; Τώρα το έριξε πολύ χαμηλά το επίπεδο. Οι ερωτήσεις περί της οικογενειακής μου κατάστασης επαναλαμβάνονται με ταχύτητα ριπής οπλοπολυβόλου και τώρα δεν περιορίζεται μόνο σε αυτές αλλά με σκουντάει επιτακτικά για να με αναγκάσει να τον προσέξω. Συνειδητοποιώ ότι κάπως πρέπει να αντιδράσω, γιατί αυτός ο μουρλός είναι ικανός να αρχίσει να με βαράει αν δεν του δώσω μια ικανοποιητική απάντηση. «Είμαι παντρεμένη. Έχω τρία παιδιά και ένα τέταρτο στην κοιλιά», του απαντώ περήφανα και επιτέλους ηρεμεί και μου χαρίζει ένα πλατύ χαμόγελο.

«Επόμενος σταθμός Σύνταγμα». Μαζεύω τα πράγματά μου άρον άρον και σηκώνομαι, ενώ ο τρελάρας με σταυρώνει και με φτύνει γεμάτος εθνική υπερηφάνεια. Βγαίνω από το βαγόνι βιαστικά και, πριν κλείσουν οι πόρτες, τον ακούω να μου φωνάζει από μακριά: «Είστε παντρεμένη; Έχετε παιδιά;» Δυο τινά συμβαίνουν: ή ο κόσμος έχει τρελαθεί τελείως από τα μέτρα λιτότητας ή κάποιος μου κάνει πλάκα για να δοκιμάσει τα νεύρα μου. Στριμώχνομαι στις κυλιόμενες σκάλες και κοιτάζω το ρολόι μου. Εννέα και δέκα ακριβώς. Ευτυχώς θα έχω μπόλικο χρόνο για να ολοκληρώσω την αναφορά και να ελέγξω αν είναι όλα έτοιμα για την παρουσίαση βιβλίου που έχουμε σήμερα το μεσημέρι. Με αφορμή την αυριανή γιορτή του Αγίου Βαλεντίνου, ο διάσημος συγγραφέας Δωρόθεος Δανιήλ θα παρουσιάσει το τελευταίο του έργο με τίτλο *Λαβωμένος έρωτας*, θα συνομιλήσει με τις θαυμάστριές του και θα υπογράψει αντίτυπα. Ο Δωρόθεος, που έχει χαρακτηριστεί «ο άντρας που ξέρει τις γυναίκες καλύτερα από τον καθένα», φημίζεται για τις εκκεντρικότητες και τον δύσκολο χαρακτήρα του, αλλά όλοι τον συγχωρούν και τον καλοπιάνουν γιατί «πουλάει» τρελά. Οι εκατοντάδες θαυμάστριές του κάνουν ουρές για να τον δουν όπου εμφανίζεται και γενικά πίνουν νερό στο όνομά του. Είναι κάτι σαν Σάκης Ρουβάς σε συγγραφέα. Προ-

σωπικά βρίσκω τα βιβλία του πάρα πολύ ροζ για τα γούστα μου αλλά μπορώ να καταλάβω γιατί έχει τόσο μεγάλη επιτυχία.

Το κινητό μου χτυπάει ξανά. Είναι ο μέλλον σύζυγος και πατέρας του παιδιού μου. «Έλα, Νίκο, τώρα βγαίνω από το μετρό. Τι έγινε;»

«Καλημέρα, αγάπη μου. Καλά, τι ώρα έφυγες το πρωί και δε σε είδα;»

«Νίκο, δεν μπορώ να σου μιλήσω τώρα γιατί με παίρνουν από το γραφείο. Θα τα πούμε αργότερα». Παίρνω τη δεύτερη γραμμή. Είναι η Πέπη, η γραμματέας μου. Έχουμε πρόβλημα με τον Δωρόθεο. Ο συγγραφέας απαιτεί μέσω του εκδοτικού του οίκου να στολιστεί η αίθουσα όπου θα κάνει την παρουσίαση με κίτρινες τουλίπες και όχι με κόκκινα τριαντάφυλλα όπως είχαμε συμφωνήσει αρχικά. Τρίζω τα δόντια μου, κάτι που κάνω πάντα όταν ταράζομαι, παρόλο που ξέρω ότι είναι πολύ βλαβερή συνήθεια. Ο οδοντίατρός μου με έχει προειδοποιήσει πάμπολλες φορές ότι, αν συνεχίσω έτσι, θα αναγκαστεί να μου βάλει θήκες αλλά δεν μπορώ να το σταματήσω. Είναι πολύ αργά για να ακυρώσουμε την παραγγελία στο ανθοπωλείο και, αν δεν κάνω λάθος, αυτή τη στιγμή που μιλάμε, διακόσια κατακόκκινα τριαντάφυλλα μπακαρά θα πρέπει να είναι στο δρόμο για το κατάστημα. Θυμάμαι ότι είχα απαιτήσει να βρίσκονται τα λουλούδια εκεί το αργότερο μέχρι τις δέκα. Λέω στην Πέπη ότι θα το χειριστώ εγώ και βγαίνω από το σταθμό.

Προτού κάνω δυο βήματα, τα χέρια μου γεμίζουν διαφημιστικά φυλλάδια, ένα για μαθήματα οδήγησης, ένα για μια διάσημη χαρτορίχτρα που τα βρίσκει όλα, ένα για ένα καινούργιο καζίνο και δυο για ενεχυροδανειστήρια που αγοράζουν χρυσά κοσμήματα και δόντια στις καλύτερες τιμές της αγοράς. Μέχρι να διασχίσω την πλατεία Συντάγματος, η οποία είναι γεμάτη με το συνηθισμένο πλήθος αγανακτισμένων διαδηλωτών, το κινητό μου παίρνει φωτιά. Τηλεφωνώ πρώτα στην υπεύθυνη δημοσίων

σχέσεων του εκδοτικού οίκου που με ενημερώνει περίλυπη ότι «ο κύριος Δανιήλ δεν πρόκειται να εμφανιστεί αν δεν υπάρχουν τα αγαπημένα του λουλούδια στο χώρο». Θα μπορούσα να διαμαρτυρηθώ ότι μέχρι χθες τα αγαπημένα του λουλούδια ήταν τα κόκκινα τριαντάφυλλα και ότι οι κίτρινες τουλίπες δεν ταιριάζουν με τον Άγιο Βαλεντίνο, αλλά θα ήταν χάσιμο χρόνου. Έπειτα συνομιλώ με τον υπεύθυνο του ανθοπωλείου, που με διαβεβαιώνει ότι μπορεί να μου βρει διακόσιες κίτρινες τουλίπες αλλά θα πρέπει να χρεωθώ και τα τριαντάφυλλα, γιατί από στιγμή σε στιγμή θα μας παραδοθούν και «είναι η πολιτική της επιχείρησης τους μπούρου, μπούρου, μπούρου». Τριζώ τα δόντια μου θυμωμένα. Δεν μπορώ να εγκρίνω τέτοιο κόστος αν δεν έχω το οκεί από τη διευθύντριά μου. Απέχω λιγότερο από πέντε λεπτά από τα γραφεία μας, οπότε δεν έχει νόημα να την πάρω τηλέφωνο, θα πρέπει να αντιμετωπίσω την οργή της από κοντά.

Ο κόσμος γύρω μου έχει πυκνώσει και δυσκολεύομαι να ανοίξω δρόμο για να φτάσω στον προορισμό μου.

«Τι γνώμη έχετε για την κατάσταση;» Μια ξανθιά ρεπόρτερ ιδιωτικού καναλιού με βιολετί φακούς επαφής εμφανίζεται μπροστά μου από το πουθενά και μου χώνει ένα μικρόφωνο στη μούρη.

Ο κάμεραμαν πίσω της, ένας μουσάτος με έκφραση «βαριέμαι που ζω», σημαδεύει το πρόσωπό μου κοιτάζοντάς με αδιάφορα.

«Σας παρακαλώ, δε θέλω να κάνω κάποια δήλωση», της λέω απότομα και προσπαθώ να την παραμερίσω αλλά εκείνη είναι αμετακίνητη.

«Πείτε μας κάτι. Σας έχει επηρεάσει η κρίση;» επιμένει ενώ κοιτάζει την Burberry καμπαρντίνα μου, τη Lancel τσάντα μου, τις Gucci μπότες μου και το γαλλικό μου μανικιούρ με κακία.

«Άσ' τηνα, μωρέ. Δε βλέπεις ότι τον φυσάει τον παρά; Τι πρόβλημα να έχει αυτή; Ανήκει στους προνομιούχους», μουρμουρίζει ο βαριεστημένος κάμεραμαν και οι τύψεις επανέρχονται.

Δε φταίω εγώ για την κρίση, επαναλαμβάνω μέσα μου, ενώ η

ρεπόρτερ μου ρίχνει ένα ψυχρό βλέμμα και στρέφει την προσοχή και το μικρόφωνό της σε κάποιον άλλον περαστικό πιο πρόθυμο να μιλήσει απ' ό,τι εγώ. Καθώς βιάζομαι να φύγω όσο πιο γρήγορα γίνεται, σκοντάφτω πάνω σε έναν τυφλό που πουλάει λαχεία και τον ρίχνω κάτω. Κάνω να σκύψω να τον βοηθήσω αλλά το μετανιώνω την ίδια στιγμή.

«Αι στο διάολο, στραβούλιακα. Δε βλέπεις πού πατάς, ρε γκάβακα;» βρυχάται εκείνος κραδαίνοντας το μπαστούνι του και εξαπολύει ένα φρικτό υβρεολόγιο εναντίον μου.

Όλοι όσοι είναι κοντά στη σκηνή με κοιτούν λες και έχω κάνει το πιο ειδικές έγκλημα. Νιώθω ένα σύννεφο μίσους να αιωρείται πάνω από το κεφάλι μου και επιταχύνω το βήμα μου για να φύγω μακριά του.

«Αντε, μωρή μαλάκω, που νομίζεις ότι είσαι και κάποια επειδή έχεις ακριβά ρούχα και ένα κωλο-λάπτοπ. Έριξες τον καημένο τον άνθρωπο κάτω και ούτε που σταμάτησες να τον βοηθήσεις. Μαλάκω, ε, μαλάκω!» ακούω κάποιον από το πλήθος να φωνάζει στην πλάτη μου αλλά θεωρώ σώφρον να μη γυρίσω να του απαντήσω.

Δεν είναι η πρώτη φορά που με αποκαλούν «μαλάκω». Αυτό είναι ένα από τα πολλά παρατσούκλια που χρησιμοποιούν οι υφιστάμενοί μου στις δημόσιες σχέσεις της Majestic όταν αναφέρονται σε εμένα. Εκτός από «μαλάκω» ξέρω καλά, χάρη στη γραμματέα μου, ότι με λένε «πιράνχας», «Ίζονγκούντ» και «Χάρυβδη», ενώ το ρόλο της Σκύλλας τον έχει η Μιρέλλα Κούφαλη, η διευθύντρια μάρκετινγκ της εταιρείας και προϊσταμένη μου. Βέβαια λόγω του επωνύμου της το επίσημο παρατσούκλι της Μιρέλλας είναι άλλο, πιο κακόηχο και χυδαίο, αλλά και εγώ, όταν θυμώνω μαζί της, εκείνο το άλλο χρησιμοποιώ. Δε μου είναι ευχάριστο να ξέρω ότι οι συνεργάτες μου με αποκαλούν «μαλάκω» αλλά δεν τους αδικώ και τελείως. Η θέση που έχω απαιτεί πολλές φορές να γίνομαι σκληρή και παράλογα απαιτητική μαζί τους και όλη αυτή η πίεση τους βγάζει από τα ρούχα τους. Όχι

πως είμαι κακός άνθρωπος, ειλικρινά δεν είμαι. Αλλά στη δουλειά μερικές φορές αναγκάζομαι να γίνω αντιπαθητική. Τι να κάνουμε; Όπως λέει και η Μιρέλλα, δεν μπορείς να είσαι ταυτόχρονα και συμπαθητικός και αποτελεσματικός μάνατζερ.

«Θα το φας το κεφάλι σου», μου φωνάζει ο Περικλής, ο άστεγος που έχει στρατοπεδεύσει μόνιμα έξω από το Majestic και δεν μπορούμε να τον ξεφορτωθούμε με τίποτα, παρά τις άπειρες καταγγελίες που έχουμε κάνει στην αστυνομία για να τον απομακρύνει με την αιτιολογία ότι καταστρέφει την αισθητική του καταστήματος και παρενοχλεί τους πελάτες μας. Οι φήμες λένε ότι κάποτε ήταν εύπορος επιχειρηματίας που έχασε την περιουσία του στο χρηματιστήριο και του τη βάρωσε. Από τότε ζει στο δρόμο και προφητεύει το μέλλον σε όποιον έχει διάθεση να τον ακούσει. Όπως κάθε μέρα έτσι και σήμερα κρατάει ένα πλακάτ που προαναγγέλλει την καταστροφή του κόσμου σε ένα μήνα από τώρα και με χαιρετάει με τη συνηθισμένη ευοίωνη πρόβλεψη του. Δίπλα στην είσοδο κρέμεται ένα τεράστιο πανό με μια ολόσωμη φωτογραφία του Δωρόθεου που ποζάρει κρατώντας το καινούργιο του βιβλίο αλλά δεν κοντοστέκομαι να το χαζέψω. Διασχίζω στα γρήγορα το σχεδόν άδειο κατάστημα στο ισόγειο και ανεβαίνω με το ασανσέρ στον τέταρτο όροφο όπου βρίσκονται τα γραφεία της διοίκησης. Η Πέπη με περιμένει με ένα φλιτζάνι ζεστό καφέ φίλτρου, σκέτο, χωρίς ζάχαρη και γάλα, όπως ακριβώς ξέρει ότι τον πίνω. Είναι ντυμένη με μαύρο κολάν και μπλούζα με στρας και από το στραπατσαρισμένο μακιγιάζ της και τους μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια καταλαβαίνω ότι έχει έρθει στο γραφείο κατευθείαν από διασκέδαση αλλά δεν κάνω κανένα σχόλιο. Η προσωπική ζωή των συνεργατών μου δε με αφορά, αρκεί να μην επηρεάζει την απόδοσή τους στη δουλειά. Βουτάω τον καφέ και πίνω δυο γουλιάς. Ίσως δεν κάνει να πίνω τόσο πολλούς καφέδες στην κατάστασή μου, αλλά στην παρούσα φάση τον χρειάζομαι.

Η κρίση έχει πλήξει τους πάντες αλλά η Αρετή, που βαδίζει πάντα βάσει σχεδίου, είναι ευτυχισμένη γιατί νομίζει ότι τα έχει όλα υπό έλεγχο. Είναι υψηλόβαθμο στέλεχος σε μια μεγάλη εταιρεία, είναι σχεδόν αρραβωνιασμένη με έναν άντρα που την αγαπάει και το όνειρό της να δημιουργήσει μια όμορφη οικογένεια έχει αρχίσει να παίρνει σάρκα και οστά. Όσπου έρχεται μια μέρα που όλα όσα θεωρούσε δεδομένα ανατρέπονται και ο κόσμος γύρω της καταρρέει.

Απολυμένη και απατημένη, αναγκάζεται να ξεκινήσει από την αρχή και να ξαναφτιάξει τη ζωή της. Ωστόσο, όπως πολύ σύντομα θα ανακαλύψει, το να βρει κανείς δουλειά στην εποχή μας δεν είναι καθόλου εύκολη υπόθεση. Κι εκεί που κοντεύει να απελπιστεί τελείως, κάποιος της προτείνει ένα εξαιρετικά ιδιότυπο αλλά πολύ προσοδοφόρο «επάγγελμα». Παρά τις επιφυλάξεις της, η Αρετή δέχεται, και τα πράγματα περιπλέκονται ακόμη περισσότερο όταν σε αυτή τη φάση της ζωής της θα γνωρίσει τον ένα, το μοναδικό, εκείνον που θα την κάνει να τον ερωτευτεί παράφορα...

ISBN 978-960-496-899-2

9 789604 968992

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΣ: 11958

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ΔΙΑΒΑΣΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΜΕ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ